

Kolme veljestä.

Kauniina kesäaamuna lähti kolme veljestä tuttavallisesti ja ystävällisesti keskustellen meren rannalle auringon nousua katselemaan.

He tulivat kukkulalle, joka heidät merestä erotti. Toinen toisensa jälkeen he astelivat kukkulan rinnettä ylös.

Samassa aurinko nousi. Veljekset eivät sitä nähneet, mutta näkivät sen ihanien säteiden kohouvan kukkulan harjan yli.

Siellä oli ruusupensas; pensaankokolla riippui kastehelmi, joka imi itseensä nousevan auringon valon, ja kastehelmi kiilsi kuin olisi se itse ollut pieni aurinkoinen.

Veljekset pysähtyivät ihastuneina katselemaan kaunista näköä.

„Katsokaa toki, veljeni“, sanoi yksi heistä, „katsokaa toki, miten pisara loistaa. Kuinka kauniin sininen se on.“

„Erehdytpä, rakas veli“, sanoi toinen, „kastehelmi ei ole sininen, vaan punainen kuin rubiini, mutta ihana se on“.

„Mutta, veljeni“, huudahti kolmas innoissaan, „mitenkä on silmienne laita! Kaunis pisara ei ole sininen eikä punainen – vaan keltainenhan se on“.

Lukija ymmärtää, mistä se tuli, että pisara näytti milloin siniseltä, milloin punaselta, milloin keltaselta, aina sen mukaan mistä kohden veljekset sitä katselivat.

Paha kyllä eivät itse sitä ymmärtäneet. Jos kukin heistä olisi asettunut toisen sijalle tai jos kaikki kolme olisi edemmäs siirtyneet, olisivat he pian totuuden havainneet.

Mutta kukin veljeksistä jäi paikoilleen ja arveli, että hän yksin näki oikein ja että muut erehtyivät. He unhottivat nousevan auringon ihanan luonnon ja veljesrakkaudenkin: joutuivatpa kiivaaseen kiistaan.

(Theosophischer Wegweiser).